

andet Ting vedtagne Lovforslag. Hidtil have den private Mand og Staten arbejdet Haand i Haand med hinanden for at bekæmpe Tuberkulosen blandt Hornkvæg. Jeg drister mig til at paastaa, at der er udrettet meget i saa Henseende og ikke mindst derved, at private Mænd have faaet Øjnene op for, hvor stor Fare denne Sygdom er for Kvægbesætningen, og hvor stort et Tab den vil medføre. Det er opmuntrende for vedkommende, at Staten ogsaa har faaet Øjnene op derfor og har understøttet dem i Kampen mod Tuberkulosen.

Jeg skal efter at have forudskikket dette gaa over til at omtale selve det foreliggende Lovforslag, og for Oversigtens Skyld vil jeg dele det i 3 Hovedafdelinger. Den første Hovedafdeling omfatter §§ 1—6, der omhandle, hvad der bør gøres over for selve Dyret, den anden Hovedafdeling omfatter §§ 6 og 7, der omhandle, hvad der bør gøres ved Produktet af Kærne, Mælken, den tredje Hovedafdeling omfatter §§ 8 og 9 og handler om Kontrol- og Straffebestemmelser. De første to Hovedafsnit kunne igen deles i to Underafdelinger, den første omhandler, hvad der bør gøres over for de Dyr, der findes her i Landet, og den anden, hvad der bør gøres over for dem, der komme til os fra Udlandet. Men forinden jeg gaar til at omtale det første Underafsnit, maa det være mig tilladt at forudskikke en almindelig Bemærkning om Anvendelsen af Tuberkulin. Man maa huske paa, at den Gang dette diagnostiske Mittel blev opfundet, begyndte man at benytte det med en vis Varsomhed, og det blev modtaget af Befolkningen med nogen Kølighed, man var ikke vis paa, at man kunde fæste Lid dertil. Saa fik man efterhaanden ved Prøver i Besætninger mere og mere Tillid dertil, men man maa ikke være blind for, at denne Tillid er svækket ikke saa lidt, og Svækkelsen er egentlig kommen derved, at det har vist sig, at naar man har afsendt Dyr til Udlandet, der kom fra sunde Besætninger her og havde været underkastede Tuberkulinprøver uden at reagere, har en Del af disse Dyr dog reageret ved Ankomsten til Udlandet. Dette har ikke kunnet andet end afføde nogen Tvivl om, hvorvidt man kan tillægge Tuberkulinprøven den Betydning, som man mente, den skulde have. At den skulde være absolut paalidelig, har jo aldrig været paastaaet, men at Tvivl om dens Paalidelighed er til Stede, kan ikke lades ude af Betragtning. Men selv om en saadan Tvivl

er til Stede, er Forholdet dog saaledes, at det vilde være aldeles urigtigt, om man nu fra Statens Side vilde afbryde og standse med at give Understøttelser til Tuberkulinprøver. Man bør gaa videre i alt Fald foreløbig paa den en Gang betraadte Vej. Jeg kan derfor fuldt ud slutte mig til Lovforslaget, naar dette gaar ud paa, at man skal forhøje Beløbet til Tuberkulinprøver fra 50,000 til 100,000 Kr., hvad der allerede er sket paa Finansloven for indeværende Aar. Ligeledes kan jeg slutte mig til, at man ikke alene foretager Prøven paa Opdrættet, men paa hele Kvægholdet, hvilket er udtrykt ved, at man kan faa hele Besætningen underkastet Tuberkulinprøve, og ligeledes med til, at Kvægavlsforeningerne kunne faa de kaarede Dyr underkastede Tuberkulinprøve. Jeg paaskønner ogsaa meget, at Landboforeningerne kunne faa udleveret Tuberkulin til Prøve paa Husmandskøer. Derimod kan det være nogen Tvivl underkastet, om de Afspærringsbestemmelser, der her foreslaas, kunne gennemføres, naar de efterfølges af den Bestemmelse, at hvis de ikke overholdes, skulle de paagældende refundere Statskassen det Beløb, som er medgaaet til Anskaffelse af Tuberkulin. Om man skal gaa saa vidt, er et Spørgsmaal, jeg henstiller til Overvejelse. Jeg kan ikke sige, at Bestemmelsen er en absolut Hindring for, at jeg kan gaa med til Lovforslaget. Dernæst maa jeg omtale § 5, som indeholder en videre Udvikling af § 1 og af Bestemmelserne i § 11 i Loven af 14de April 1893, nemlig en aldeles ny Bestemmelse om Yver-Tuberkulose. Som ogsaa udtalt af den højtærede Landbrugsminister, er Yver-Tuberkulose en af de mest smittefarlige Former for Tuberkulose. I Loven af 14de April 1893 § 11 er der kun udtalt, at Dyr, som lide af Yver-Tuberkulose, ikke maa komme i Berøring med andre, og at Kødet af det angrebne Dyr ikke maa anvendes til Menneskeføde, uden at en Dyrlæge har synet det og sagt, at de og de Dele deraf kunne tjene til Menneskeføde, ligeledes, at Mælken ikke maa anvendes til Føde for Mennesker eller Kreaturer undtagen i kogt Tilstand. Det er et kort Referat af, hvad Loven af 1893 § 11 siger. Her gaar man videre, og hvad denne Bestemmelse tilsigter, har min fulde Tilslutning, da jeg mener, at man her gaar i den rigtige Retning, idet man søger paa samme Maade som ved andre smitsomme Sygdomme at slaa, om jeg saa maa sige, Ondet ned. I denne Bestemmelse indeholdes, at en Ko, som lider af Yver-Tuberkulose, skal slaas